

Cortes de Pallàs, 1015 alt., se'n diu *Cinto Cabras* (*Rat Penat* 1963, p. 16).

4) Amb un sentit comparable es troba el fem. *Cinta*, en comarques, sobretot, del Nord: *La Cinta* 'roca atalussada a l'O. del poble conflentí Arboçols (xxvi, 5 33.17). No sembla ser el mateix lloc, però sí a prop, del te. d'Estoer, en un document de 977: «in val de Confluente, infra fines de villa *Astovere*, in loco q. vo. *ad ipsa Cinta*» (Baraut, *Doc. Urg.* II, § 172.6). A l'Alt Pallars, *Les Cintes*, te. Saurí (xxxvi, 185.24). En proporció menor, aplicat al talús del caixer d'una sèquia: «roll de *Cinta*» a Benifairó de Les Valls (xxx, 15.15).

5) Amb interpretació antroponímica secundària: *Prat del Cintarra* te. Er (xxiii, 10.5). Cal *Cintarró* a Angostrina, i un altre a Lavansa (xxiii, 102.17 ss., 15 xxxviii, 30.1).

CINYANA

Rierol i partida del terme de Cervià (Gironès), que desaigna al Ter prop de Sant Jordi Desvalls (xlv, 1). 20

DOC. ANT. *Cinniana* és el nom d'una antiga mansió o parada, situada en la via militar romana que entrava a Hispània pel Portús. L'*Itinerari d'Antoni* l'esmenta des d'allí en 3r. lloc (*Summo Pyrenaeo, Juncaria, Cinniana*) i la *Taula de Peutinger* la col·loca en el 25 quart lloc de les estacions militars romanes (*Summo Pyrenaeo, Deciana, Juncaria, Cemnana*) (Alsius, *Nomenclátor*, 127), lleg. *Cinnana*.

DERIVATS. *Cinyanella*, torrent afluent del Cinyana en el terme de Cervià de Ter (xlv, 1). El sentit d'a- 30 quest NL és «el petit Cinyana».

ETIM. Sembla que ha de derivar del NP llatí CINI- NIUS (Schulze, 423) o CINNEUS (Schulze, 429) (cf. Aebischer, *Top.*, 78-79). J. F. C.

Ció, riu ~, seria grafia més etimològica que Sió (veg.)

CIRA

Poble rossellonès, avui desaparegut, al te. de Trullars, cantó de Tuïr, prop del Masdeu.¹

DOC. ANT. *Ceceranum* 902 (Marca, 837), *Cizerano* 946 (*CollMoreau* VII, 107), *Cizirano* 957 (id. IX, 18), *Cizerato* 963 (id., 215), *Cirsano* 1044 (id. xxiii, 45 169), 1133 (D'Albon, *Temple*, 51). Mencions addicionals citades per Ponsich (*Top.*, 64): *villare Ceceranum* 844, *Cirsanum* 1141, 1144, *eccl. S. Salvatoris Sirani* 1212, *S. Salvator de Cirano* 1219, *Ciranum* 1221, *Cira* 1495.

ETIM. Les mencions més antigues d'aquest NL (Ss. IX-X), amb -c- o -z-, fan pensar que es tracta de *CICERIANU, derivat d'un NP llatí *CICERIUS, emparentat amb CICEREIUS i altres formes anàlogues, com ara CICERO, CICERONIUS etc. (Schulze, *Zu lat. Eigenn.*, 55 313). Aquesta etimologia, a més a més, estaria d'acord amb l'evolució en català del nexa -CE- amb caiguda de la c^o intervocàlica davant el diftong antic -ei- (*LleuresC*, 253-59); així *CICERIANU > *Cežeirano > *Ci- 60 ðerán > *Cierán > Cirà. Notem en aquest sentit que

l'etimologia suggerida per Aebischer (*Études top. cat.*, 76) CAESARIUS o més aviat CAESERIUS (> *CAESERIĀNU), si bé hauria pogut donar també Cirà mitjançant la pèrdua del reflex sonoritzat de la -s- (*LleuresC*, 255-56), resulta inversemblant a la llum dels testimonis escrits més antics amb -z- o -c-. Les mencions dels Ss. XI-XII amb -rs- deuen representar el resultat d'una metàtesi (*Cežeráno > *Ceređáno > *Cirđán > Cir- 2 sà).² Ph. R.

¹ Segons la *Gran Geogr. Com. Cat.* (xiv, 262), «Al SE. del Masdeu, al lloc encara dit Sant Salvador, hi hagué l'antic monestir benedictí de *Sant Salvador de Cirà*, fundat sobre l'antic vil·lar de *Ceceranum* (844) citat encara en diversos documents fins al S. XII... el monestir existia ja el 1144 segons el testament de Ramon de Montesquiú». — ² Cf. *Ciresano* 992 i *Cirsa* 1067, les quals mencions semblen referir-se a un lloc desaparegut a la zona de Barcelona i derivat potser de *CERISIUS o, amb metàtesi, de CAESERIUS (Aebischer, *Études top. cat.*, 79, 157). Cal observar respecte a *Cirsano* 1133 que el context del document en què apareix aquest NL sembla exigir-ne la identificació amb el Cirà del te. de Trullars: «locum quel apellant *Cirsano* --- infra terminos Beate Marie de *Anils* et Beati Juliani de *Villa Mulacha*» (D'Albon, *Temple*, 51).

CIRAC

Poble agregat al te. de Rià (Conflent), cantó de Prada, situat a la banda dreta de la Ter.

PRON. POP.: *sirák* oït a Oms (1959) i Codalet (1960). I en el *Canigó* de Verdaguer (cant v).

DOC. ANT.: *villa Cirsago* 937 (Alart, *Bull. Soc. Agr. Sc.* x, 81); *villa Cirisago* 953 (Abadal, *Eixalada*, 68); *Cirisagum* 985 (Alart-Aragon Cart. de Alart seleccionat per Aragon I, 209); *plano de Cirsago* 1025 (Alart, *Cart. rouss.*, 47); *Ciresago* 1035 (Baraut, *Urgellia* IV, 172); *Gi. Cabrelade Cirag* 1193 (Alart, *InvLC*); *Pere de Sirag* c. 1182 (Miret i Sans, *BABL* VII, 164); *P. de Ciracho* 1272 (Alart, *Priv.*, 313); *castro de Cirach* 1276 (Soldevilla, *Pere el Gran* I, 72); *Girach* (lleg. *Cirach*) 1359 (*CoDoACA* XII, 124; *Sirach* 1385 (Alart, *Doc. géogr. hist.*, 523); 1395 (id., 531). Mencions addicionals citades per Ponsich (*Top.*, 118): *Ciresago* 953, *Cirisacum* 968, *Ciresago* 1011, *Cisaragium* S. XI, *Cirach* 1196, 1358, 1395, *villarum de Ciracho* 1267, *Sirach* 1628, 1632, 1641.

⁵⁰ ETIM. Les mencions antigues amb -rs- (*Cirasago*, *Cirisago*, *Ciresago* etc.) suggereixen un ètmon *CERISIĀCU (*CERISIUS) NP llatí pertanyent a la família de CERIUS (Schulze, *Zu lat. Eigenn.*, 271), l'evolució fonètica del qual hauria estat *Cerišiācu > *Cerežiāgo > *Cerežāgo > *Ciređāg > *Cir(e)āg > *Cirac*; cf. *INCISĀMEN > cat. *enciam* (ant. i dial. *encisam*) (*LleuresC*, 255-57).

Es podria pensar així mateix en un origen a base de CAESARIUS o bé CAESERIUS (Schulze, *Zu lat. Eigenn.*, 136): *Caeseriācu > *Cezeriāgo > *Cežeirā-